

Tillæg.

De danske Stænder.

Lemmelig hurtigt og med Kraft.

H. W. Berggreen.

1. 3 gam-le Norden Skif det var, naar

m. st.

Dan-sten gif til Din = ge, han i sin Haand sit Gla-vind bar, om Skuldren Brynie = rin = ge. Og som hans Klinge

blank og klar, saa var hans Ta = le skar og snar, og frit og mo-digt var hans Svar, saa mo-digt som hans Klin-ge.

2.
Da hørt mange stolte Død;
Det ei var Brug at blunde,
Man fleges i det gamle Nord
Udi det bedste Lunde.
Imens man leved, var man fri,
Dg bøde man, var det forbi;
Man fik en Høi at ligge i,
Med Bautaften og Rune.

3.
Men Tiden lærte Dansten snart
Det frie Nød at glemme,
Dg han blev vant til Slaveart
Med altfor let et Nemme.
I sløve Trældoms usle Kaar
Bag fremmed Ploughstert Bonden gaar,
Uf Nidefogden Pidskt han faaar
Dg skjælder for hans Stemme.

4.
Den Nidder kommer høi tilhest,
Den Borger ydmyg bukter;
Han veed, det er en farlig Gjest,
For hvem ei Baasen luffer.
Fortnyet bag sine Ruder smaa,
Med Vly i Vindvet, Taget Straa,
Dg Armod's Tegni i hver en Braa,
Han skjuler sig og sukker.

5.
I vore Tider nærmes vi
Paany de gamle Baner.
Vor Tanke, modig, stolt og fri,
Forsøger nye Baner.
Di ruste os med Kændens Sværd,
Di fiende grandt vort Borgerværd,
Di rede slaae til kraftig Færd
Bag Ret's og Sandhed's Baner.

8.
Men gamle Dan med styrket Mod
De Braves Røst fornemmer.
Fornyget rullede hans Blod
Bed deres bjærve Stemmer.

8.
Thi Held hør god og retviis Mand,
Som fri og blid og med Forskand
Staaer fast paa Tinget for sit Land;
Ham aldrig Danmark glemmer.

6.
Dg Fredrik skjøner Tidendes Tegni;
Han veed, det er en Vre,
I frie Tankers Høbeegn
En elsket Drot at være.
Dg derfor løb hans Kongebud:
Drag nu, mit Folk, til Tinget ud,
Til frie Raad; og give Gud,
Mit Ord maa frugter bære!

7.
Da saaes en ubvalgt Hob affted
Til Danneting at drage;
Men bedre Vaaben tog den med,
End Skjold og Landsejgge.
Thi klar Forskand og firkke Meed
Dg Kraft, til Maadehold bereed,
Dg trofast Hu i Kjarlighed
Naae did, hvor Sværd er soage.

Til Dannebrog.

Som en Marsch.

H. Bay.

1. Vist stolt paa Co = dans Vol = ge, klob = ro = de Dan = ne = brog! Din Glands ei Nat skal dol = ge, ei

st.

Ly = net dig ned = slog. Du o = ver Hel = te svæ = ved, som sank i Dø = dens Favn, dit ly = se Kors har

h. st. *st.*

hæ = vet til Him = len Dan = marks Navn.

The musical score consists of three staves. The top staff is a vocal line in G major (one sharp) with a treble clef. The middle and bottom staves are piano accompaniment in G major with a grand staff (treble and bass clefs). The piano part features a steady bass line with eighth notes and chords in the right hand. There are some triplets and slurs in the piano part. The lyrics are written below the vocal staff.

2.

Fra Himlen er du-faldet,
Du Danmarks Helligdom!
Dit har du Kæmper kaldet,
Som Verden leder om.
Saalænge Nygtet svinger
Sig over Land og Sø;
Mens Nordens Harpe klænger,
Din Roes skal ei uddøe.

3.

Syng høit i Kampens Bulber
Om Tuul, din Kæmpe bold;
Naar Lørdnen om dig ruller,
Du syng Lørdenskjold!
Dg flyver du mod Himlen
I stolte Luers Favn,
Da nævn for Stjernevrimlen
Din høie Hvittfelds Navn!

4.

Overgang en Stjerne funkler,
En Helt du nævne kan;
Men Ingen, som forbunkler
Din store Cristian.
Paa Lysets Kyst han stander
I Seiersklædehon,
Overgang en Kæmpe lander
Hos Rud og Absalon.

5.

Med Palmen Christian vinker,
Naar, Dannebrog! han seer
Dit høide Kors, som blinker
I Kampens Flammeskjær.
Bist høit for alle Vinde!
Kald dine Søner frem!
Mens Havets Bølger rinde,
Din Glænds omstråale dem!

6.

Bai stolt ved Danmarks Strande!
Bai stolt ved indif Kyst!
Dg ved Barbarers Lande
Bst stolt til Bølgens Røst!
Den toner om din Høder,
Om dine Kæmpers Driis;
Dg Heltene det glæder
I deres Paradiis.

7.

See dem, du har tilbage!
De blusse ved dit Navn;
Bil for din Høder dræge
Med Fryd i Dødens Favn.
Upletet skal du svinge
Dig over Verdens Sø,
Til Nordens Brynner springe
Dg Danmarks Hjertes døe.

B. S. Jagemann.

En ganske ny Vis

om den mandhaftige Jydsk Ridder, Herr Niels Ebbesen til Nørreeris,
som Aar 1340 slog i Randers den kullede Grev Geert fra Hendsborg, for at udfrie Danmark af Tydskernes Bold,
som dengang revs om Riget.

3ffe for langsomt.

A. P. Berggreen.

1. Om Dan = ne = mark's Lvi = de der lød en Sang, saa før = ge = sig: der var in = gen Kon = ning i

Dan = ne = vang, men Vor = ger = frig; Dan = sken var fred = løs i Skov og paa He = de,

Her = rer vi hav = de af Him = me = lens Dre = de, for Tyd = ster = ne re = ves om Dan = mark!

2.
 Det voldt en Konning saa fulgefuld,
 Som Skum paa Vand,
 Det voldt to Grever af Jettefuld,
 I Holsterland;
 Mange om Skjlden og Klere om Skaben,
 Hjenben paa Sorgen og Halsked paa Gaden,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

3.
 Grev Geert var en Kæmpe, en Hæls fuldhaard,
 Som Staal og Jern,
 Og Krigsmænd der strømmede til hans Gaard,
 Fra nær og fjern;
 Alting han voved for lidet at vinde,
 Sparod som Meiden ei Ben eller Hende,
 Og Tydskerne reves om Danmarkf.

4.
 Grev Hans var en Krammer, holdt Hus i Kiel,
 Med Høg og Hund;
 Han kaldtes den Witte, for evigt Emil
 Var om hans Mund;
 Møden i Etove og Ulven paa Hebe,
 Derret vi havde af Himmelsens Vrede,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

11.
 Sig hæved de Hølster ved Skanderborg,
 Der faldt vor Velt,
 Og sunget der blev om Jyllands Sorg
 Ved Sund og Bælt;
 Aldrig hans Minde dog legged i Munde,
 Han stod i Spidsen for Tydernes hude,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf!

5.
 Niels Ebbesen var sig en Riddermand,
 Paa Værreris,
 Og aldrig forkommer i Sædetand
 Den Herres Pris;
 Han tog af Dage den fullede Greve,
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf.

6.
 Den fullede Greve drog op i Nor,
 I Herrefard,
 Han røffede frem, som han pleied før,
 Med Jid og Sværd;
 Tydernes alle, fra Randers til Ribe,
 Dandse han bed efter Hølsterens Pibe,
 For Tydskerne reves om Danmarkf.

7.
 Niels Ebbesen! sagde Grev Geert paa Tydsk:
 Din Krist er lovt,
 Vil ikke i Galgen du lære Tydsk,
 Saa påt dig bort!
 Stam sol du faae med Hecr Bugge paa Halsen,
 Hvormange Heste I saa har paa Stalden,
 For nu raader Tydsklen i Danmarkf!

12.
 Forgange er siden femhundred Aar,
 I Lyf og Rød,
 End Dannebrog vaier og Danmark faaar
 I Usten rød;
 Skappes nu, alle Smøags i Kunden!
 Nu er til Sang om Niels Ebbesens Stunden.
 Gud Tydskerne grade for Danmarkf!

8.
 Niels Ebbesen soared et Ord i Pøst:
 Hang Lyv og Skjelm!
 Men hang ingen Ridder, for Sværdet brost,
 Med Skjold og Hjelmt;
 Bogt dig for hvem du til Fredløshed dommer!
 Laagt ei fra Børn og fra Kultru jeg rømmer,
 Mens Tydskerne reves om Danmarkf!

9.
 Med Tydskere vrede i Luffndat,
 I Rammen Ky,
 Den fullede Greve drog ind med Bral
 I Randers By;
 Ibe han turde og værre det tegnet,
 Quinderne saued og Børnene blegned,
 For Tydskerne reves om Danmarkf.

10.
 Niels Ebbesen soer da i Hørnisk brat,
 For Vandrefed,
 Han gjaefte Greden en Høraarsnat,
 Og Sværdet beed;
 Fri vilde han enten døe eller leve,
 Vøet han tog af den fullede Greve,
 Da Tydskerne reves om Danmarkf!

En anden Melodie til
Visen om Sinclair.

(Textbogen Pag. 160.)

Offe for hurtigt.

1. Herr Sin = clar drog o = ver sal = ten Hav, til Nor = rig hans Cours mon = ne stan = de; blandt

Guld = brands Klip = per han fandt sin Grav, der van = fed saa blo = dig en Pan = de.

Christian den Fjerdes Minde*).

(Sang ved Regentens anden Jubelfest 1823.)

1.

Kong Christian lægger ned sit Sverd
 Med Heltesmit paa Laurbærfrandsen;
 Glad ser han fra Naabendandsen
 Til Borgerdaad i Fredens Færd.
 I Fredens milde Palmestygge
 Et Kærdomstempel han vil bygge,
 :: Som trodser Tid og Evighed. ::

2.

Sang Lauren paa mit Rosenborg
 Ved Siden af mit Blod paa Klæbet;
 Thi ogsaa den med Blod er vædet,
 Den vandt jeg gjennem Hjertesorg,
 En Krands af Egen vil jeg sætte:
 Den kan man paa mit Hoved sætte,
 :: Naar Sceptret lægges paa min Grav. ::

3.

Den Yngling, som sin Foraarslid
 Til Høst paa Landens Ager øver,
 Som stadig grunder, klagtig prøver,
 Dg g'er os Frugten af sin Fliid, —
 Skal kummerligt om Ly han lede?
 Nei! jeg vil bygge ham en Rebe,
 :: Vil lette Landens raske Flugt. ::

4.

Saa rejste sig den fjære Gaard,
 Som g'er os Ly i Ungdomstiden,
 Dg som vi aldrig glemme siden,
 Mens vi i Danmarks Have saer.
 Der Mufen hjærtig os besøger
 Dg aabner for vort Blif de Bøger,
 :: Som gjemme Seclers Sandhedsform. ::

5.

Dg kraftig Marb i Muren groer:
 Som Christian selv den stod i Kampen,
 Dg ingen Bombe slukte Kampen,
 Der skinner paa Studentens Bord.
 Mens meget Nytt i Gruus er foundet,
 Staaer fast, hvad Christians Kraft har grundet,
 :: Hans Børs, hans Laarn, hans Rosenborg. ::

6.

Derfor i Aftnens Høitidsstund
 Vi end Kong Christians Gravøl feire;
 Begeistret mindes vi hans Seire,
 Hans Kamp og Daad i Fredens Lund.
 Tohundred' Aar hans Navn beundred';
 Men spandt end Millioner Hundred',
 :: Sang Danmark dog sin Christian! ::

Sophus Zahle.

*) Den oprindelige Text til Melodien Pag. 68.